

CHƯƠNG V

Bây giờ sáng, Giang Vĩ được Lê Trung hóa trang thật khéo cùng với Hưng đến khách sạn M theo kế hoạch...

Lê Trung đến bên quầy nhìn cô quản lý cười tươi:

- Chúng tôi cần lên phòng 402 lâu ba gặp ông Triệu Sơn.
- Dạ, để tôi báo cho ông Sơn.

Lê Trung dẫn lấy tay cô gái trên máy điện thoại:

- Không cần! Chúng tôi đã có hẹn với nhau rồi. Không làm phiền cô.
- Vậy thì xin mời ông

Lê Trung ra hiệu cho Giang Vĩ và Hưng theo mình vào thang máy. Phòng 402 hiện ra trên lối đi. Lê Trung thoáng do dự nhìn Giang Vĩ. Hiều cái nhìn của anh Giang Vĩ khế gặt đầu. Lê Trung đưa tay gõ cửa.

- Ai đấy?

Giọng hấn đây lo lắng.

- Chúng tôi đến nhận hàng.
- Sao sớm vậy?
- Chúng tôi thay đổi giờ để đánh lạc hướng bọn theo dõi.

Cánh cửa phòng được mở ra. Triệu Sơn yên tâm khi nhìn ba người.

- Mời vào!

Lê Trung nói:

- Chúng tôi muốn nhận hàng.
- Theo nguyên tắc tiền và hàng phải trao cùng một lúc.
- Được.

Lê Trung hất hàm ra hiệu cho Hưng mở nắp valy ra. Những xấp tiền bằng đô la được xếp ngay ngắn thành từng chồng.

- Đưa hàng ra ngay đi.

Giang Vĩ nóng mặt thúc giục. Triệu Sơn mỉm cười mở valy hàng ra. Giang vĩ thử một miếng bột trắng trong ấy. Giang Vĩ gặt đầu. Hàng được trao tay nhau.

Lê Trung nhanh như sóc chồm đến kê nòng súng vào đầu Triệu Sơn.

- Đứng im!

Triệu Sơn cười nhạt:

- Tao biết màn kịch này phải thế mà.

Lê Trung giật mình. Anh đã nhanh mà hai người lạ mặt kia còn nhanh hơn. Hai nòng súng cũng đang chĩa thẳng vào đầu Giang Vĩ và Hưng.

- Sao? Hai đôi một, bọn tao cũng còn lời chán

Tình thế bất lợi nghiêng về phía Lê Trung, anh bình tĩnh kéo dài thời gian.

- Đừng làm bậy nghen! Chúng ta còn có thể thương lượng mà.

- Thương lượng! Thương lượng thế nào? Phần lãi cũng thuộc về bọn tao cả.

Triệu Sơn vừa nói vừa cười ha hả. Lê Trung tức giận muốn bóp cò cho hẳn một phát. Nhưng còn tính mạng của đồng đội, anh phải cân nhắc kỹ càng.

- Thả Triệu Sơn ra!

Tên cầm súng chĩa vào Hưng quát lên.

Lê Trung cũng tìm cách kéo dài thêm thời gian cho đồng đội anh tiếp ứng.

- Một người đổi lấy một người.

- Ai?

- Đương nhiên là ông chủ.

Lê Trung nói cứng. Anh thừa biết bọn chúng sẽ dùng Hưng đánh đổi với anh.

- Mà có quyền lựa chọn sao? Tao cho mày một điều kiện, bên kia mày thả Triệu Sơn, bên này tao thả thằng oắt con này.

- Tao có thể tin mày sao?

- Tao có thể để cho thằng oắt này thông thả đi về phía mày, còn mày cũng làm ngược lại. Nòng súng của mày hoặc của tao có thể nhắm đạn bất cứ lúc nào.

- Cũng được. Thực hiện đi.

Giang Vĩ phản đối:

- Tại sao người được trao đổi không là tôi mà là thằng oắt đó?

- Im lặng. Muốn sống thì câm mồm đi.

Nòng súng của hắn nhích mạnh vào đầu Giang Vĩ.

Lê Trung sốt ruột:

- Bắt đầu đi.

Lê Trung căng thẳng chờ đợi. Từng bước Hưng nhích dần về phía anh. Ánh mắt của Giang Vĩ nhìn anh như trách móc.

Cuộc trao đổi đã xong, Lê Trung nhẹ cả người. Anh nói với Giang Vĩ:

- Xin lỗi ông chủ. Ông chủ cố chịu đựng một chút. Ông còn có giá trị lợi dụng, bọn nó không thể giết ông đâu.

Triệu Sơn cười khoái trá:

- Màý thông minh. Bọn tao giết hẳn làm gì chứ. Chỉ cần màý đem cho chúng tao số tiền chuộc hẳn, bọn tao sẽ thả ra ngay.

- Còn valy tiền đó?

Lê Trung hất mặt về chiếc valy tiền bọn chúng đoạt trên tay Hưng.

Triệu Sơn cười đều cẳng:

- Đương nhiên là của ông màý rồi. Bây giờ thì đứng im cho bọn ông rời khỏi chỗ này. Bọn bây về đem đến cho ông năm chục ngàn đô để chuộc hẳn.

- Chúng tôi làm sao có số tiền ấy?

- Màý ngu quá! Tiền nằm trong két của hẳn chớ đâu. Hẳn còn có gọi tiền khắp các ngân hàng quốc tế đó. Tụi bây đâu có ngờ đây là một cái bẫy phải không? Tao đâu có tin tưởng thằng mập đó, nên đã giăng bẫy chờ bọn bây.

- Hừ!

Lê Trung tự trách mình: Anh đã quá xem thường Triệu Sơn nên mới xảy ra việc đáng tiếc này. Đáng lẽ giờ này bọn chúng đều phải đưa tay vào còng thì chúng lại được tự do. Nhưng rồi lưới pháp luật không tha cho bọn bây. Càng kéo dài thời gian thì mẻ lưới sẽ tóm được nhiều con cá lớn.

- Được. Màý cứ cho biết thời gian và địa điểm, bọn tao sẽ đem tiền đến.

- Màý yên tâm về tổng hành dinh chờ điện thoại.

- Đi!

Triệu Sơn ra lệnh cho Giang Vĩ.

- Ngoan ngoan nhé. Kháng cự là mất mạng.

Súng còn cầm trong tay, nhưng Lê Trung cũng không dám mạo hiểm. Dù Giang Vĩ là tội phạm, anh cũng phải bảo vệ mạng sống của hẳn.

Bọn chúng thụt lùi ra cửa kéo Giang vĩ đi theo. Cánh cửa đóng sầm lại lập tức. Lê Trung nhìn Hưng lắc đầu:

- Mình bị nhốt trong đây rồi.

Hưng nhào đến chiếc điện thoại trong phòng, anh lộ vẻ thất vọng.

- Bị cắt từ lâu rồi.

Bỗng mắt Hưng sáng lên:

- Anh Lê Trung! Chúng ta còn máy bộ đàm. Mình liên lạc với bố già đi.

- Quỷ tha ma bắt cậu. Sao không chịu liên lạc đi!
- Em còn đợi lệnh chỉ huy mà.
- Giờ phút này mà cậu còn đùa được à?

Hung nhấn chiếc nút nhỏ trên đồng hồ đeo tay, đèn tín hiệu nhấp nháy.

- Alô. Bọn chúng ra ngoài với con tin trong tay.
- ....

Hung nhăn mặt gãi đầu:

- Bọn em bị nhốt trong phòng không ra được.
- ...
- Vâng, thưa thủ trưởng.

Rồi Hưng quay sang báo cáo với Lê Trung:

- Nhân viên khách sạn sẽ mở cửa cho chúng ta ra.

Lê Trung cười như mếu:

- Thật là mất mặt quá!

Diểm hẹn chuộc con tin là một ngôi nhà hoang sát bìa rừng cách thành phố mấy trăm kilômét.

- Địa bàn này của anh mà phải không anh Lê Trung?

Lê Trung gật đầu rồi châm chọc:

- Vậy chú mày cứ ở nhà ăn no ngủ kỹ đi.
- Ai mà bỏ đồng đội thế? Em sẽ cùng đại ca chiến đấu đến hơi thở cuối cùng.
- Nhớ! Nguy hiểm cũng đừng chạy vào rừng kéo bị cộp vô đó.

- Đại ca xem thường đàn em quá!

- Đùa với đệ một chút thôi. Chuẩn bị sẵn sàng chưa? Chuẩn bị xuất phát.

Hưng gập người:

- Báo cáo thủ trưởng, đã sẵn sàng.

Chiếc xe chạy vào khúc quanh của quốc lộ theo con đường mòn vào rừng. Đèn xe quét sáng rực dãy bìa rừng, ngôi nhà hoang hiện ra. Lê Trung khảo sát chung quanh một vòng, anh yên tâm đồng đội anh đã vây kín cả một khu vực.

Lê Trung bắt tay làm loa gọi:

- Triệu Sơn! Đem con tin ra ngay đi.

Bên trong vẫn im lìm.

- Triệu Sơn! Đừng làm trò khi nữa.

Vẫn im lặng, Lê Trung tiến tới xem xét chiếc xe du lịch đen đang nằm bên gốc cây.

- Bọn chúng đã đến đây rồi. Sao không chịu ra mặt?

Lê Trung thầm nghĩ:

- Mình có sơ sót bị bọn chúng phát hiện sao?

Chuông điện thoại reo vang. Lê Trung bấm máy:

- Alô!

- Để bảo đảm an toàn, chúng tôi buộc lòng phải dời địa điểm. Về phía tay trái có một con đường mòn anh hãy đi khoảng một kilômét, người chúng tôi sẽ đón.

- Xảo quyết!

Lê Trung chưa nói hết câu thì bên kia đã tắt máy chấm dứt liên lạc. Anh bảo Hưng:

- Cậu ở lại liên lạc với mọi người, bí mật hỗ trợ mình.

Hưng kêu lên:

- Anh đi một mình nguy hiểm lắm, Lê Trung.

- Nhiệm vụ quan trọng, nhất định phải bắt cho được bọn chúng để pháp luật trừng trị không để chúng lộng hành như thế.

Hưng siết chặt tay anh:

- Bảo trọng!

Lê Trung gật đầu rồi lao mình đi trong đêm đen, độ khoảng một kilômét anh nhả đèn làm hiệu. Bên kia nhả đèn lại trả lời

Lê Trung quát to:

- Con tin đâu?

- Đưa tiền ra đây.

Lê Trung mở va ly rọi đèn pin vào cho chúng kiểm tra. Lê Trung thúc giục:

- Đưa con tin ra đây.

Triệu Sơn cười khùng khục:

- Đâu có dễ dàng như vậy được.

- Triệu Sơn! Mày định giờ trò gì đây?

- Trò gì? Bọn tao đâu có dễ dàng mà tha cho con mỗi như vậy. Mày hãy nhìn hấn kia. Vẫn còn sống đó phải không? Bọn tao còn phải kiểm tra xem tiền của mày là thật hay giả nữa đã chứ.

Lê Trung rút súng ra. Triệu Sơn càng cười to:

- Đừng có đại mà chống đối với bọn tao. Mày chưa kịp nổ súng thì viên đạn đầu tiên đã xuyên qua ngực Giang Vĩ rồi. Tha cho mày vì mày đã không thất tín. Quay về đi chờ tin mới của bọn tao.

Triệu Sơn còn đang cười khăng khặc thì hấn bỗng rú người lên đau đớn. Sau hấn cả bọn ba người cũng rú lên oằn oại.

Lê Trung chợt hiểu, đồng đội anh không muốn làm náo động cả khu rừng yên tĩnh, nên đã dùng súng giảm thanh hỗ trợ cho anh.

Những chiếc còng được cho vào tay bọn chúng. Hung lao đến ôm chặt lấy anh mừng rỡ.

- Lê Trung! Chúc mừng chiến công.

Các chiến sĩ khám xét chung quanh valy tiền, hàng vẫn còn nguyên, chúng vẫn chưa kịp tẩu tán. Có lẽ chúng định nhờ số tiền của Lê Trung đến rồi mới chia chác, hay là không đủ thời gian ở thành phố để ăn chia.

Lê Trung bước đến bên Giang Vĩ:

- Xin lỗi đại ca.

Giang Vĩ bị trói bên gốc cây đã chứng kiến tất cả, hấn mở to trừng trừng đôi mắt nhìn Lê Trung lấp bắp:

- Mày là...

- Chiến sĩ công an.

Giang Vĩ gục xuống như cây già bị cơn bão trong rừng chặt ngã. Một tên trùm buôn lậu phải sa lưới pháp luật.

- Đưa tất cả về đồn.

Lê Trung ra lệnh, anh cố hít lấy một làn không khí trong lành vào lồng phổi.

- Cảm giác sáng khoái sau khi hoàn thành nhiệm vụ thật là tuyệt vời.

Anh thốt lên rồi cùng đồng đội giải phạm nhân về trong niềm vui.

Bản án tử hình dành cho những tên tội phạm thật đích đáng. Riêng Quốc được tha bổng vì đã lấy công chuộc tội.

Ra khỏi tòa, anh như cánh chim bay bổng giữa bầu trời, anh gọi to:

- Mẹ! Con đây mẹ!

Bà mẹ già nua dang tay ôm lấy anh đôi mắt nhăn nheo tuôn trào giọt lệ:

- Quốc! Mẹ tưởng không gặp được con nữa.

- Mẹ ! Mẹ ơi! Con đã được làm người rồi.

- Con nhìn xem ai đây nè!

Quốc kinh ngạc kê lên:

- Hồng!

- Anh Quốc! Chúc mừng anh!

- Sao Hồng biết mà đến đây?

- Báo chí đăng tải khắp nơi vụ án đường dây ma túy này. Nhờ vậy, Hồng mới biết sau đêm đó anh vẫn còn sống và đang lập công chuộc tội.

- Hồng! Tôi không xứng đáng với Hồng.

- Làm người máy ai không có làm lỗi, quan trọng là biết hối cải, làm lại cuộc đời.

Mẹ Quốc nói trong nước mắt:

- Mừng ngày đoàn tụ, bác mời cháu về nhà bác dùng một bữa cơm cho ấm nhà. Từ ngày thằng Quốc bỏ đi, bác chẳng thiết tha gì đến cuộc sống.

- Dạ cháu cảm ơn bác. Minh đi anh Quốc.

Quốc nắm tay Hồng:

- Hồng! Cảm ơn em đã cho anh niềm tin cuộc sống.

Trời thành phố như trong hơn, nắng như tươi đẹp hơn, để chào đón những con người quay về từ bóng tối.

Lê Trung lại trở về với nhiệm vụ của mình sau khi chấm dứt chuyến du lịch vào thành phố Hồ Chí Minh.

Sáng nay, đại tá Nguyễn Hoàng cho mời anh vào phòng làm việc.

- Chào đại tá!

Đại tá Nguyễn Hoàng nhìn anh mỉm cười:

- Cậu có khỏe không?

- Vẫn còn nhiều sức lực để dành cho những cuộc du lịch mà đại tá ban tặng. Bây giờ tôi được đi du lịch ở đâu thưa đại tá.

- Nơi mà cậu thích.

- Nghĩa là...

- Ban giám đốc công an thành phố Hồ Chí Minh gửi công văn nhiệt liệt khen ngợi cậu và trích tặng cậu một số tiền thưởng trong quỹ của tổ chức. Còn ban giám đốc ở đây đã bàn bạc với nhau tặng cậu hai vé khứ hồi về thành phố biển cát trắng.

Lê Trung gập người lại theo tư thế:

- Cảm ơn đại tá!

- Chúc cậu vui vẻ một tuần đôi gió nhé!

Cầm hai vé du lịch trong tay, Lê Trung hớn hờ gọi điện cho Uyên vân:

- Uyên Vân! Chúng ta có dịp đi thành phố biển cát trắng như mong ước rồi.

- Ai thêm đi với anh.

Như quả bóng xì hơi, Lê Trung ỉu xìu:

- Uyên Vân, vì công tác đột xuất nên không liên lạc được với em, giận anh nên em không đi, phải không?

- Con gái nói không là có mà.

- Uyên Vân!

Lê Trung kêu lên trong hạnh phúc.

HẾT